

תהליך הפרטה מסכן שירותים חיוניים לציבור

עו"ד אברהם ינורוט

תהליך הפרטה של חברות ממשלוויות מעלה מספר שאלות. העיקרית - שבahn: האם הממשלה מתקווות למצוות אח פעילותה במשק גם בחום של רפואה, סעד ורווחה? אם כן - כיצד תבטיח הממשלה את זכויות הפרט לקבלת שירותים חיוניים? * קודם להפרטה שירותי חיים יש ליצור מערכת זכויות סוציאליות חיוניות לאזרה, בדומה ל"זכויות האזרח"

א. ינורוט

הכל, לפין, "כל אדם רצינאי פועל באופן שכיר", לפי המריך התועלות הכלכלית שהוא יכול להפיק". לפה תפיסתנו וכן אנו מגיעים למצוות הbasicות:

- * כל פרט אחראי למצוות היסירות של מעשיינו, וכל ריכוך של התוצאות הנגרמות באופן טبعי מפעלו או רצינאי, ייש בו משום גביה מחדיר מיו"ר מפרטים אחרים.
- * את התקציב החיורי יש לחלק באופן רצינאי, מכיוון שעדין הינה פועלה בלתי רצינלית, הרוי שיש לשולח, מבחינה מסוימת, הקשעה של משבכים ציבוריים במדיניות הסעד, ויש לדאות בכך פעולה הבאה על השבען החברה. כאמור: מן הרاوي כי הפרטה תוחלט מעתiggs היבולות הסعد והרווחה, וכי הממשלה תציג לאזרה את התערבותה במשק - בכל התחומיים והמיורדים. דא עקא, שהגישה האינדיבידואליסטית יוצרת בקייזוניותה זו קושי במישור הסعد והרווחה, שביהם אין לפרט אינטרס ככללי. בהתאם לתיאריה וזה, אDEM הנזון מיפויו לרעב הוא אDEM לא רצינאי. וזה שיבחה המשמלה נאלצת להפעיל מגנוני כפיה לגביה במס, הרוי אילו כל אDEM רצינאי היה דאג לחדרה באופן טبعי, אף כי צורך לכלכל את ענייני הצייר באמצעות גביה מס. אכן, תשובה של אדם סמיה עצמו לשאלת מדוע דאג הפרט לוולט, הינה "אדם רצינאי" מגיש סעד כדי לשר את ערך הצדק, שהוא חיוני לו עצמה, שכן אדם רצינאי רצאה להיות בחברה שלא תזונה אותו בעותם מצוקה".

ואולם, בדיון של ביטוח וביטוח לאומי, המבטים אDEM מפני מצוקות שונות ומשמעותם מענה לצרכי בימי סגריר, בהם אין בידו לקיים את עצמו, הופך הסעד יותר ו יותר למעשה רגרטיבי, דגשוני, דתי וכו'ב. ואכן, משרות פוליטיים שגדלו באופן קיזוני בתיאוריה זו (כמו המפלגה הרפובליקנית בארא"ה), בראשות ריאן וכוש) דאו בהבטחתה הנכונה המשולמת למוגבלים מעשה לא רצינאי של המשמלה.

לפי תפיסתנו זו, על הממשלה להתעורר רק בנושאים שנגש האמה - מדיניות חזק וביחסון, כלכלת לאומיות וכיו"ב, ואילו מדיניות הסעד נותרת בתחום הפרט לא התערבות משלחת, בדיקות כשם של הממשלה לשירות של אוטו מהלך, ממשלהות. זהה המשכו הישר של אוטו מהלך, בהתאם להשקבת העולם האינדיבידואליסטית. ואכן, המציגות מלמדת כי מדיניות בהן נהגת שיטה כלכלית זו קיימים ארגונים ולונדריים

המסדי. שם מזוודה המימוש העממי עם טובות הקולקטיב, וניטעת בפרט התהוושה כי כל עוד המדינה קיימת, יהיו קיימים מוסדותיה, שבძאננותם הוא ספן ושות טובם - טובתו - הוא דרוש. מצד זה מהויה תמרץ שלילי מובהק ליקום יומות פרטיות, מחוץ לדופן רחם הממסד, המשרה מנוהה ויצירות, ושתן על החסמים בצלו. מובן מאיו כי בכך יש להביא לדולד מתרשם של יומות פרטיות ויצירות, ולהתהווות יתר של הממסד מעבר לנוחז ועל השבען הייעולות והמשאים הלאומיים.

גישה זו קשה יותר לפרט מאשר הגישה הפטרנלית. הגישה הפטרנלית מחייבת בקיומים של ארכיטים אנדיבידואליים של הפרט, אך גורסת כי הממשלה יודעת יותר טוב ממה הפרט מושך לו. הגישה הקולקטיביסטית, לעומת זאת, מושך בין טבות הפרט לבין טבות גורסת כי לא ראוי שיוציאו טירות בין טבות הפרט לבין טבות הציור, וכי ראוי שלא יהיה אינטראסים פרטיים מחוץ לגדרי הקולקטיב. וזה אידיואליות של הקולקטיב, כביתי לצורכי הפרטים השווים, הגורמת לדיכוי הרצון הפרטני ממי צורכי החברה כקולקטיב, הדואג, ממילא, לפרט. התפיסה היהתה, על כן, כי הדרך הטובה ביותר לדאג לפרט בסביבות שאלו, היא

אולם בגישה טוטאלית זו חל שניין, ומבחינה משפטית הילה מדינת ישראל להתוות את הדריך לסייעה של תפיסת החירום המדינית. בשנת תשנ"ב התקבל בכנסת תיקון לחוק יסוד הממשלה (ס"ח 214), האמור להיכנס לתקופו ביום שיחל להן ראש הממשלה שיבחר בהתאם לחוק הינו בנוסחו החדש ובצמוד לבחירות לכנסת הד' 14. חוק זה מבטל את תיקפו של סעיף 9 לפקודות סדרי השלטון והממשלה קבוע, כי "אם יראה הדבר לטעצת המדינה הזמנית, רשאי בכללם גורמים ואחראים המוסוגים לאו בין צורכי החברה לבין צורכי הפרט, תוך שימוש ממצב חירום" רק אם ראתה שקיים במדינה מצב חירום". במקהה זה הגדיר הכנסת ותחזק את תקופת תוקפה של שעת חירום שקיים במדינה מצב חירום. במקהה זה הגדיר הכנסת ותחזק את תקופת תוקפה של שעת חירום, וזה שיבחר בכנסת הד' 14. עד צום הימים הללו.

במושגיה של הממשלה מואב חירום ממשי ומהוד. אחד מסמניםיה של השלילים של גישה זו מטבעה בליך פסיכון ובאנטוגנום של גישה זו והות שhai מפעילה על הפרט. כאשר פרט שזכה נושא למדינה בה החרום, אDEM מוגדר כחולק מדיניות אDEM מפעילה על הפרט. נשאלה מושג יסודי להלאה והמייעדים הלאומיים שהציבה. השיטה הקולקטיביסטית מפנה את מקומה לשיטה אחרת, אולם הוואקים שנוצר מחיב היערכות מתוכננת. מן הרاوي, לכן, תחת את הדעת לתקופה קצרה בלבד, ביבנהן באופן מודע.

הລופה אחת של התפיסה הקולקטיביסטית היא התפיסה האינדיבידואליסטית, שDEM סמית הואר אDEM מابتיה. בהתאם לגישת הווה, יש להפקיד את משאבי האומה בידי גורמים נטולי עכבות ממשרד, שכן בנסיבות אלו יגיע לידי מיצוי מושך הפרט שקט וביתחון במסגרת המנגנון

ישראל הצטרפה למדינות רבות בעולם, והחל ב告诉她 חוק החברות הממשלה מושלתיות. במכוא (הפרט) התשנ"ג-1993, נאמר: "הממשלה רואה בהפרטה משרות מרכיב חיוני בשלול פעילות המשק הלאומי, ה公报ת עמו יתור מאשר הוא נוחה להיות, וועדת מושך שכלל צמיחתו". ואולם, תהליך ההפרטה עמו יתור מאשר הוא נוחה להיות, וועדת מושך שכלל השכבות מושתית יותר מאשר "שכלול וייעול הפעולות במשק".

ריכו הפעילויות הלאומיות והמשאים הלאומיים בידי גורמים ממשלתיים במדינה ובין מדינה מגישה קולקטיביטית, לפיה הפרט שואב את כווחו מן הקולקטיב. חיפסה זו אינה כלכלית בלבד, אלא כוללת ומקופה את כל שטי הרים - הכלכליים, הפוליטיים, החברתיים והאידיאולוגיים.

הגישה בכעה ממידה רבה מן הטובה כי מדינה ישראלי נמצאה במצב קבוע של חירום, הדוחה את צרכיו של הפרט. במדינה בה יש לקובקטי בצריכים וחופם, הרי בכל עת נධים צורכי הפרט מפני צורכי החברה כקולקטיב, הדואג, ממילא, לפרט. התפיסה היהתה, על כן, כי הדרך הטובה ביותר לדאג לפרט בסביבות שאלו, היא במסגרת המפלתת הכלכלית לבין צורכי הפרט, ובמסגרת רשותה כחולק, המופקדת על איזון בין צורכי הכלכלה לבין צורכי הטעבה במילא, רוחה מוגדים (דוגמת ההסתדרות הכלכלית), שהנים גופים גדולים ואחראים המוסוגים לאו בין צורכי החברה לבין צורכי הפרט, תוך שימוש ממצב חירום, לפיה גישה עצמאים (הכלכליים, הפוליטיים, החברתיים) ביותר לאו גdag לצרכיו. היה אולם בגישה טוטאלית זו חל שניין, ומבחינה משפטית הילה מדינת ישראל להתוות את הדריך תשנ"ב התקבל בכנסת תיקון לחוק יסוד הממשלה (ס"ח 214), האמור להיכנס לתקופו ביום שיחל להן ראש הממשלה שיבחר בהתאם לחוק הד' 14. חוק זה מבטל את תיקפו של סעיף 9 לפקודות סדרי השלטון והממשלה קבוע, כי "אם יראה הדבר לטעצת המדינה הזמנית, רשאי בכללם גורמים ואחראים המוסוגים לאו בין צורכי החברה לבין צורכי הפרט, תוך שימוש ממצב חירום" רק אם ראתה שקיים במדינה מצב חירום". במקהה זה הגדיר הכנסת ותחזק את תקופת תוקפה של שעת חירום, וזה שיבחר בכנסת הד' 14. עד צום הימים הללו.

אחד מסמניםיה של השלילים של גישה זו מטבעה בליך פסיכון ובאנטוגנום של גישה זו והות שhai מפעילה על הפרט. נשאלה מושג יסודי להלאה והמייעדים הלאומיים שהציבה. השיטה הקולקטיביסטית מפנה את מקומה לשיטה אחרת, אולם הוואקים שנוצר מחיב היערכות מתוכננת. מן הרاوي, לכן, תחת את הדעת לתקופה קצרה בלבד, ביבנהן באופן מודע.

הລופה אחת של התפיסה הקולקטיביסטית היא התפיסה האינדיבידואליסטית, שDEM סמית הואר אDEM מابتיה. בהתאם לגישת הווה, יש להפקיד את משאבי האומה בידי גורמים נטולי עכבות ממשרד, שכן בנסיבות אלו יגיע לידי מיצוי מושך הפרט שקט וביתחון במסגרת המנגנון

מפורט במשפט מדברת יומה

בחברה בה מוצב הירום הוא נורמה יומיומית, מוצא הפרט שקט וביתחון במסגרת המנגנון

סימבום

מודל זה מביא בחשbon, באופן מודע, את ההנחה כי מיסודה, כאמור, של הפעילות הצייבורית עלול להביא לפלייטון של עמותות רבות, משיגתלה כי אין בהן צורך. גם הארכים עלולים לחיות מוגדרים ע"י רשות העמותות הצייבוריות באופן מצמצם, תוך הבהה בחשbon של שיקוליו מס' (והרצין לצמצם את שיעור מתקבל הפטור ממס). אכן, בכך הברכה העשויה לצמוח מיסוד הפעילות הצייבורית בתחום ההכוננה הלאומית שבתחום הפיקוח על טוර המדינות, עלולות להיווצר תוצאות שליליות הנובעות משיקולים של תחרות בין עמותות ושל גורמים מושתתים, שיבקשו לשמר בידיהם הכלכלי פועלות, תוך שימוש מרחב המהיה של עמותות שונות אחרות, לרבות יהודים יהודים גויים.

ובבבליות נרחב ערך באנשא. המגזר הציבורי ומהפיכתו לגורם בעקבות מיסודו של מנגנון מוכה, מן הראי ליצור מערכת כלכנית של מגזרי הציבור השונים (בדומה לזכויות האזרח), אשר תגדיר באופן הרחב יותר את הזכות של קבוצת אנשים להתקיים עמהה, לפחות במסגרת המשקית באופן אחראי.

רשות העמותות תהא חייבות לפעול על פי קriterיוונים ברורים תוך הפקדה על כיבוד מערכת זכויות של הציבור ואיזו הולם בין האינטרסים לשוניים, ותוך שהיא כפופה, כמובן, לפיקוח שיפוטי ללא שינוי המשפט הציבורי.

בנוסף, מוצע בזאת כי רשות העמותות שתוקם בעקבך באופן סדרי ומודגמי את פעלות העמותות, תונחה ותועסן. את פעלותן ותפקידן, בסירותם הסוציאליות, בתציגות הכרעה בטפסים שבין העמותות לבין הממסד בסוגיות של פטורי מיסוי וריבוי.

משמעותם כך מוצע להעמיד בראשה של רשות זו
וופט או שופט בדיםוס, שידיע לאון בין
אינטלקטואלים המתנגדים מבלתי היהות כפוף
המשמעות מצד הסקטור הממסדי או האזרורי,
שידיע להכריע באופן הוותם בסכסוכים כאמור.
הקמת רשות שכזו באמצעות חוק תיתן סטטוס
לאומי לקיומו של מגזר ציבורי, תמסד את קיומו
תתפרק את פעולותיו, תוך שהדבר מבטיח חופש
עליה ויוזמה מחד, ואחריות מאין-רשותו.
שוויה להוות תחילת טב רביעיות ממשאלתית
תחום השעדי, ועם זהה תמנע יצירתיות של כללים
סוציאניים, העולים להווצר בתוצאה מיישום
ד של הליך הדרמה ומעבר לשיטה כלכלית

(מאמר זה מבוסט על חילופי דעות עם פרופ' נתנאל לאור)

הממשלתית מעדן ועד עיראק לקידוניות אחרת, והשואבת מן השיטה האינדיבידואליסטית ואשר בבסוגרתה היא מושכת את ידה מהתערבות במשק גם במישורם של בריאות, סעד ורווחה? יתרון שבוען. זו שאלת הנגעה להשקפת עולם. ואולם, בiscrimינריה ובמישור הציורי. ואולם זה הינו בעיתוי, שכן בלבוניאנים של סעד ורווחה לא יובילו בהכרח יומות פרטיות להגשמה אופטימלית של העדים נוגדים. הליכונים רצינליים של תושואה כלילית.

אם מתחזונה הממשלתית לצמצם את פעילותה בכם המשק גם בשנותיה האחרונות הבאות: כיצד ידאגו להטעתם של צעירים לה כל קבוצות יעד עמותה ומונטריות שלמה; בכיצד יהולו הפקודים בין הסקטור הממסדי לבין המפעלים האיניאנסיות מצד המסד, או שמא תועבר הפעילות באפונו מכון וזום לידיים ציבוריות, תוחזק לחלווני מושג הממבר.

ומה היא תפקיד הממסד ביחס לפעלויות שעברת
ובכבר לסתור הפרטטי? האם תפעל הממשלה כוגם
מבקר, מנהה וმדריך, או שמא חמשון ידייה גם
מפרק ותגלת אודישות לנושא כלו, תוך שהיא
מושגיאת אותו מתחום אחריותה?
לסוגיה זו היבטים רבים – איז אולוגים,
צייבוריים, כלכליים ומינימליסטיים. ככל שהדברים
ונוגנים להבטוי המיסוי, נדונן עניין זה בהרחבה
אך הוצעו רפומות מפורטות ומרחיקות לכת
דראה למשל א. ויינרוֹט, מיסוי מוסדות ללא כוונת
הוצאת "חושן למשפט", תשנ"ב, עמ' 153-152).

רבים שהוקמו ע"י פרטיטים, והם הנושאים בתפקיד של ארגון פעלויות חברתיות, לא כלכליות, של סעד, רפואה ורווחה. פעילות זו מאורגנת מטעמים הומיניטריים, דתיים ואידאולוגיים. לארגוני אלה אין כל מקום להכרה לאומית עפ"י התיאוריה של אדם סמי.

- הַמְגֻבֵּר הַבָּרוֹנִי = הַפְּרַט וְהַתְּבוּרָה שֶׁהוּא מְקִים;
- מְגֻדְּרִים - בַּלְבָד:

- המג'ור המוסדי – הממשלת ו גופים נבחרים
אחים (עיריות, איגרוני עובדים וכיו"ב)
וחברות שהם מקיימים, כאשר מבחינה ערכית
המג'ור המוסדי (הגופים הנבחרים) שואבים את
חובם פג'ם כפליים שבכבודם.

המנזר האזורי, כלומר האירוגנים הולונטריים המייצגים את הציבור עצמו (בחבדל מן המיסד האזורי), מלא חלל חברתי. ועם זאת, באלה**"ב"**, בה נוהגת הגישה האידיבידואליסטית, לא זכה מגוז זה להכרה לאומיית **"ע"** הרשות במשך שנים רבות - להוציא נושאים ספציפיים ו גופים ספציפיים שוכנו להכרה ולסייע בזרק של פטור ממם, ולא זרומה תקציבית. ובפניהם אלה הרטטו בראשמה סגורה שונבכען **"ע"** בברושים.

בר מוצאים אלו התדיינות נרחבת בשאלת ש מבחינה אידיאולוגית ופילוסופית לא הייתה צרכיה להישאל כלל: מדוע הונק פטור ממש הכנסה למוסדות ציבוריים? פרו^פ (NESSIAH-AONANIBERSTIYET HIRZOARD) באותה עת) השיב על הצעה שהועלתה לבטל את חוקי הפטור ממש למוסדות הצדקה שבמדינת מצרים באלה^ב, כי הchengdot לפטור כזה הינה לא הגיונית ומורשעת. לא הגיונית מכיוון שקהלים, בתיהם של חיליכים ומוסדות דת מסוימים למטרות הצדירות הנעננות ביותר, ואם כן, איזו סיבה הגיונית יש להליכים אוחות בתשלומים למימון שרתוים ציבוריים – שאינם עליהם כל ידם בחשיבותם? מושעת – לא פרורוואניאלי, יול מטה גורנות

אלא מושג ציון – ש-מן מס' ליבור
ואלאו, עצם הצורך להתמודד עם כוונה לביטול
ההפטטור ממש המוען לשם מימין פעילות רוחה
חסע, מלמד עד כמה סותרת הגישה
האנידידואליסטית למדייניות הומנית של סעד,
שבבחינה כלכלית תורה היא אוליה לא רצינולית.

אשותררים מהאיסת הקולקטיביטי

הליק ההפיטה במדינת ישראל מסמל את ההשתחררות מושתת הקולקטיביסטי – שיטה קצזונית המתאימה לעדות חירום ולתקופת בראשית בלבד. האם מן הרואין כי עתה תבעצ'